

R O M Â N I A
TRIBUNALUL DÂMBOVIȚA - SECȚIA I CIVILĂ
DECIZIA CIVILĂ NR. 2

Sedința din camera de consiliu din data de 15 ianuarie 2025

Instanța constituită din:

PREȘEDINTE : Popa Valerică-Norocel

JUDECĂTOR : Stoian Ionuț-Alexandru

JUDECĂTOR : Dogaru Liviu-Marian

Grefier : Mărgărit Ionela

S-a luat în examinare *contestația formulată în temeiul dispozițiilor art. 522 Cod procedură civilă privind tergiversarea procesului aflat pe rolul Judecătoriei Târgoviște în cadrul dosarului nr. 1845/315/2024*, promovată de contestatoarea **Veselina Veluța**,

prin reprezentant convențional avocat Velicu Daniel, cu adresa de comunicare exclusiv prin poșta electronică la adresa avocat@velicu.eu și cu domiciliul procesual ales la sediul reprezentantului convențional avocat Velicu Daniel din municipiul București, sectorul 4, str. Ienăchiță Văcărescu, nr. 48, ap. 11, codul poștal 040157, intimată fiind **INVESTCAPITAL LTD**, persoană juridică străină cu sediul social în The Hub, Triq Sant'andrija, San Gwann, Sgn 1612, Malta, înregistrată la ORC sub nr. C 62911, și cu adresa aleasă pentru comunicarea tuturor actelor de procedură la sediul managerului de active - **KRUK ROMANIA S.R.L.**, cu sediul în municipiul Târgoviște, B-dul Independenței, nr. 2 C, județul Dâmbovița, și cu adresa de e-mail pentru corespondența electronică comunicari.instante@gfalawyers.ro și comunicari.instante@kruk.com.ro.

Contestația este legal timbrată în conformitate cu dispozițiile art. 11 alin. (1) lit. c) din O.U.G. nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare, respectiv cu taxa de timbru în cuantum de 20 lei, achitată on-line conform dovezii aflată la fila 111 din dosarul de fond nr. 1845/315/2024, volumul II.

La apelul nominal făcut în ședința din camera de consiliu au lipsit părțile.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care învederează instanței procedura de citare legal îndeplinită, pricina se află la primul termen de judecată, după care:

Tribunalul rămâne în pronunțare asupra unei posibile suspendări a judecării pentru lipsa părților și, în subsidiar, rămâne în pronunțare asupra fondului contestației de față.

TRIBUNALUL

Asupra contestației formulată în cauză, se rețin următoarele:

Prin cererea înregistrată la data de 30.12.2024 în cadrul dosarului de fond nr. 1845/315/2024, la Judecătoria Târgoviște, contestatoarea Veselina Veluța a formulat contestație privind tergiversarea procesului, solicitând admiterea cererii, astfel încât instanța de judecată să emită soluția, dat fiind numărul de trei termene în vederea pronunțării soluției, deși legea nu prevede un singur termen, care nu poate depăși 15 zile.

Contestatoarea invocă încălcarea dreptului la soluționarea procesului într-un termen optim și previzibil, chintesența acestui instrument judiciar exercitat de aceasta, precum și prevederile art. 396 din Codul de procedură civilă privind amânarea pronunțării: „(1) În cazuri justificate, dacă instanța nu ia hotărârea de îndată, pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen care nu poate depăși 15 zile”.

Contestatoarei nu i s-a comunicat existența unui caz justificat și nici nu a luat cunoștință pe alta cale de existența unui asemenea caz care să fi generat amânarea inițială și legea nu prevede amânarea succesivă a pronunțării soluției, dincolo de termenul de 15 zile.

Pe de altă parte, contestatoarea nu crede că legiuitorul a avut în vedere, în acele cazuri justificate, mai multe amânări succesive de pronunțare a soluției, cu durata totală de peste 15 zile. Or, în cauza de față, instanța a amânat succesiv pronunțarea, din data de 21 noiembrie 2024, cu durata totală de peste 30 de zile, astfel contestația este vădit admisibilă.

Deși contestația se soluționează în camera de consiliu, în lipsa părților, contestatoarea menționează că este de acord cu judecarea contestației în lipsa contestatorului, pentru a evita orice situație nepotrivită.

În temeiul art. 29 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, contestatoarea debitoare a formulat cerere de sesizare a Curții Constituționale prin care solicită ca instanța să sesizeze Curtea Constituțională a României cu privire la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 396 alin. 1 din Codul de procedură civilă în ceea ce privește mențiunea "pronunțarea acesteia (s.n. soluției) poate fi amânată pentru un termen care nu poate depăși 15 zile".

Cu privire la „amânarea pronunțării” soluției la cererea de chemare în judecată contestatoarea prezintă un scurt istoric, arătând că amânarea pronunțării apare reglementată în Codul de procedură civilă de la 1865, începând cu republicarea din 1948, iar, conform art. 260 din Vechiul Cod de procedură civilă: Dacă instanța nu poate hotărî de îndată, pronunțarea se va amâna pentru un termen pe care președintele îl va anunța și care nu va putea fi mai mare de 7 zile.

Așadar, inițial, termenul de amânare a pronunțării soluției nu putea depăși 7 (șapte) zile.

Prin Noul Cod de procedură civilă a fost păstrată instituția, însă termenul „maxim” a fost crescut la 15 zile, iar, în prezent, norma juridică atacată de contestatoare se află la Secțiunea a 4-a „Deliberarea și pronunțarea hotărârii” din cadrul capitolului II „Judecata”, Cartea a II-a Procedura contencioasă, forma Codului de procedură civilă ulterioară republicării în M.Of. nr. 247 din 10 aprilie 2015.

Cu privire la norma juridică atacată prin prezenta excepție de neconstituționalitate contestatoarea consideră că norma de la art. 396 alin. 1 din Codul de procedură civilă, în ce privește mențiunea „pronunțarea acesteia (s.n. soluției) poate fi amânată pentru un termen care nu poate depăși 15 zile” este neconstituțională.

Norma amintește că pronunțarea ar putea fi amânată, însă eșuează în ce privește contextul în care soluția trebuie emisă. Deși sunt amintite „cazurile justificate”, contestatoarea nu se referă la acest aspect.

Pe de o parte, se putea crede că legiuitorul s-ar referi la alt termen de judecată, din cauza expresiei „poate fi amânată pentru un termen”, astfel instanța trebuie să acorde un nou termen de judecată pentru amânarea pronunțării, la maxim 15 zile distanță.

Pe de altă parte, opinia pe care contestatoarea o îmbrățișează este în sensul că legiuitorul s-a referit la posibilitatea ca instanța să amâne emiterea soluției, dar nu mai mult de 15 zile de la încetarea dezbaterilor, cât timp există un caz justificat pentru amânarea pronunțării.

Termenul de maxim 15 zile, ca orice alt termen procesual, se calculează pe zile libere, astfel prima și ultima zi nu intră în calcul, aspect care generează posibilitatea instanței de a pronunța soluția chiar și după 17 zile, în funcție de natura ultimei zile (zi nelucrătoare conform legii) din aplicarea efectivă a calculării termenului.

Pe de altă parte, doar în acele cazuri justificate, în care instanța nu ia hotărârea de îndată, pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen care nu poate depăși 15 zile.

Referitor la efectele normei juridice privind amânarea pronunțării contestatoarea invocă articolul științific Replication and Analysis of Ebbinghaus Forgetting Curve, ce are la

bază și o serie de experimente, concluziile fiind că aproximativ 56% din informații sunt uitate în decurs de o oră, după o zi și 75% după șase zile.

Așadar, după 6 zile, o persoană rațională uită 75% din informații, fiind perfect normal să existe dificultăți ca o persoană să își amintească anumite aspecte, după o zi, în special atunci când este supusă unui volum mare de informații sau când este distrasă.

Dat fiind că aceste concluzii din articolul sus amintit sunt general valabile, pe fondul în care un judecător are de a face cu un număr mare de dosare, contestatoarea nu crede că în justiție operează statistici privind uitarea informațiilor procesate.

Astfel, după mai mult de o zi, deja jumătate din informații sunt uitate și judecătorul trebuie să reia dosarul pentru a doua oară sau a treia oară, pentru a hotărî.

Studierea dosarului de către judecător e ceva normal, însă norma juridică atacată de contestatoarea creează premisele ca un judecător să muncească mai mult, mult mai mult, chiar inutil, de dragul amânării pronunțării, precum procedează ceilalți judecători, aproape toți.

Contestatoarea face trimitere și la o implicare a normei juridice în cadrul statisticilor CSM, subliniind faptul că la amânarea pronunțării, dincolo de termenul maxim de 15 zile, se adaugă amânarea motivării hotărârilor, considerând că amânarea pronunțării conturează prin ea însăși o situație ce afectează în mod concret și grav dreptul justițiabililor ca ale lor cauze să fie soluționate într-un termen optim și rezonabil.

Contestatoarea consideră că, statistic vorbind, realist și evident, amânarea pronunțării generează creșterea numărului dosarelor de soluționat, numărul de ore muncite oarecum inutil, resurse consumate, pe fondul în care amânarea pronunțării nu este împiedicată de legiuitor să ducă dosarul civil în anul calendaristic următor.

Contestatoarea pretinde că numărul total de cauze de soluționat, statistic vorbind, este afectat de norma juridică pe care o critică.

Dacă norma juridică de la art. 396 alin. (1) din Codul de procedură civilă ar fi fost clară și previzibilă, numărul total de cauze de soluționat ar trebui să fie pe un ritm de scădere, nu de creștere. Și din cauza normei juridice contestate, aceasta generează o adevărată amânare a soluționării procesului, pe o perioadă nedeterminată de timp, fiind în fapt și în drept o piedică, concluzie la care a ajuns studiind stadiul actual al soluționării procesului de față, dar și al proceselor civile în general.

În ceea ce privește motivarea excepției de neconstituționalitate contestatoarea consideră că norma juridică nu este clară și previzibilă, nu amintește în clar numărul total maxim de zile până când instanța poate amâna pronunțarea, astfel afectează dreptul justițiabililor la accesul la justiție, la soluționarea în termen optim și previzibil a procesului.

Instanța de judecată din prezenta cauză, deși a dispus încetarea cercetării judecătorești și a încheiat dezbaterile, singurele faze ce ar fi putut genera amânarea pentru o perioadă nedeterminată, a dispus amânarea pronunțării în mod succesiv, în temeiul art. 396 alin. (1) din Codul de procedură civilă, cazul justificat pretins fiind acela „din lipsă de timp”.

Continuând cu cauza de față, reclamantul sau/și pârâtul nu au comis nicio neregularitate procesuală, astfel nicio parte nu poate cere, de exemplu, despăgubiri pentru amânarea procesului.

În schimb, părțile sunt obligate să formuleze contestație privind tergiversarea procesului, adică să demareze o procedura judiciară contra însăși instanței pentru ca procesul să fie soluționat.

Contestatoarea nu crede că este echitabil că, din cauza unei norme juridice, părțile să fie necesare a întreprinde următoarele măsuri sau soluții: să aștepte o perioadă nedeterminată de timp ca instanța de judecată să emită soluția, ulterior amânării succesive a pronunțării, să demareze o nouă procedură judiciară, fie ea și una necontencioasă, să angajeze servicii juridice suplimentare celor cerute inițial, să suporte cheltuieli de judecată suplimentare, unele ce nu sunt generate de culpa părții adverse, să achite o nouă taxă judiciară pentru instrumentul contestației privind tergiversarea, să demareze o posibilă stare de incompatibilitate a judecătorului/judecătorilor împotriva căruia/căroră se demarează, indirect, contestația privind

tergiversarea procesului (în mod rezonabil vorbind, judecătorul/judecători care amână pronunțarea, în temeiul normei juridice, se poate/pot considera jignit/jigniți, calomniat/calomniiți și chiar atacat/atacați de partea care îl acuza de tergiversarea soluționării procesului, prin amânarea repetată a pronunțării în temeiul art. 396 din Codul de procedură civilă), să aștepte soluția de la instanța superioară celei sesizate cu contestația privind tergiversarea.

Într-adevăr, contestatoarea consideră utilă și/sau necesară ca, în procedura de judecată a procesului civil, să existe reglementată amânarea pronunțării soluției, pe fondul în care cercetarea judecătorească și dezbaterile au fost închise, însă reglementarea actuală nu este clară, nu prevede cu adevărat o limită maximă și nici nu impune o consecință pentru depășirea termenului amintit superficial la art. 396 alin. L din Codul de procedură civilă, reglementat incomplet, de 15 zile.

Scopul legiuitorului a fost de a oferi un răgaz instanței de judecată de a emite soluția dincolo de ultimul termen de judecată, însă nu mai mult de 15 zile calendaristice, punctând amânarea succesivă a pronunțării soluției din prezenta cauză și, în general vorbind, ca fiind una general valabilă pentru că legiuitorul nu a formulat suficient de clar de ce se poate amâna și până când și ce sancțiune ar interveni ope legis dacă judecătorul ar amâna dincolo de termenul de 15 zile.

Practic, instanțele amână soluționarea cauzelor civile folosind o normă juridică creată pentru cazuri excepționale, ce ar trebui să vizeze amânarea pentru o perioadă de maxim, nicidecum nu ar permite amânări succesive din 15 în 15 zile.

Dar, din cauza normei atacate de contestatoare a fost reglementată posibilitatea amânării la nesfârșit a unei cauze civile.

Referitor la condițiile excepției de neconstituționalitate contestatoarea precizează că deține dreptul de a cere instanței să sesizeze Curtea Constituțională, calitatea procesuală activă a reclamantului/contestatorului fiind amintită expres la art. 146 din Constituția României, precum și dreptul de a solicita sesizarea Curții Constituționale. Întrucât consideră că prevederea din art. 396 alin. (1) din Codul de procedură civilă este neconstituțională, fiind încălcate următoarele articole din Constituție: art. 1 Statul Roman alin. (3) teza I și alin. (5), art. 21 - Accesul liber la justiție și art. 124 - Înfăptuirea justiției.

Norma juridică art. 396 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în ce privește mențiunea „pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen care nu poate depăși 15 zile”, este neconstituțională în opinia contestatoarei.

O normă juridică constituțională trebuie cunoscută și înțeleasă, iar pentru a fi înțeleasă, trebuie să fie suficient de precisă și previzibilă, așadar să ofere securitate juridică destinatarilor săi.

Nefiind clară și previzibilă, norma atacată afectează dreptul de acces la justiție al contestatorului reclamant din prezenta cauză și afectează înfăptuirea justiției întrucât lasă loc de interpretare, nedorită de legiuitor.

În acest caz nu este cerută interpretarea textului, din cauza conflictului dintre normele juridice generat de ambiguitatea formulării textului legal de la art. 396 alin. L din Codul de procedură civilă.

Curtea Constituțională se poate pronunța asupra omisiunilor legislative care au relevanță constituțională. Pe aceasta chestiune, contestatoarea debitoare invocă, cu titlu de exemplu în jurisprudența Curții Constituționale, amintind Decizia nr. 107 din 27 februarie 2014, conform căreia, „admițând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor ... astfel cum sunt redactate, sunt generatoare de dificultăți în planul interpretării și aplicării legii și o motivare obiectivă sau rațională, în impediment în exercitarea efectivă a dreptului de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor și intereselor legitime. ... Chiar dacă în ipoteza de față este în discuție o omisiune legislativă, Curtea, în virtutea rolului său de garant al supremației Constituției, nu poate ignora viciul de neconstituționalitate existent, deoarece

tocmai omisiunea și imprecizia legislative sunt cele care generează încălcarea dreptului fundamental de acces liber la justiție al persoanelor cărora li se comunica ...”

Prin prezenta sesizare a Curții Constituționale contestatoarea nu critică, în mod direct, procedura amânării pronunțării din faza judecății prevăzută de Codul de procedură civilă.

Lipsa de precizie și claritate a normei art. 396 alin. 1 din Codul de procedură civilă afectează dreptul contestatorului reclamant ca a sa cauză să fie soluționată, acceptată sau respinsă.

Prin cererea contestatoarei adresată instanței ce soluționează contestația privind tergiversarea, pentru sesizarea Curții Constituționale, consideră ca fiind îndeplinite condițiile esențiale:

I. Aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecății

După cum se poate observa în dosarul ce a generat contestația privind tergiversarea, instanța de judecată a amânat succesiv pronunțarea soluției, invocând art. 396 alin. 1 din Codul de procedură civilă.

II. Este necesară invocarea excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate.

După cum contestatoarea a amintit, de moment ce norma de la art. 396 alin. 1 din Codul de procedură civilă este lipsită de claritate și previzibilitate, însă și legalitatea sa este pusă la îndoială, drept pentru care nu respectă esența și litera principiului amintit de art. 1 alin. (5) din Constituția României.

Contestatoarea consideră că textul criticat nu respectă criteriile unei legi de a fi clară și previzibilă, criterii necesar a fi îndeplinite pentru ca legea să fie obligatorie. Cu această ocazie, amintește art. 8 alin. (4) din Legea nr. 24/2000 conform căruia "(4) Textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure sau echivoce".

În cazul său, mențiunea de la art. 396 alin. (1) din Codul de procedură civilă „pronunțarea acesteia poate fi amânată pentru un termen crac nu poate depăși 15 zile”, este plină de echivoc, textul fiind neclar, pe fondul în care nu amintește de care termen este vorba, unul clasic de soluționarea a cauzei sau unul maxim în care instanța trebuie să emită hotărârea.

1. Norma atacată afectează principiul legalității, creionat de art. 1 alin. (3) teza I din Constituția României și celelalte articole amintite mai sus.

Exigențele procedurii civile ar trebuie să protejeze nu doar creditorii, ci și pe contestatorul reclamant, pe fondul în care executarea contractului de credit și/sau executarea silită continuă în timpul procesului civil.

Contestația la executare, pe baza unui pretins titlu executoriu, presupune respectarea unei proceduri clare și previzibile, în care debitorii să dețină posibilitatea efectivă de a beneficia de protecție judiciară, iar soluția așteptată poate însemna eficacitatea protecției cerute.

În ce privește textul constituțional - art. 1 alin. 3) teza I din Constituția României, exigențele acestuia privesc și scopurile activității statale dintr-o executare silită civilă, prefigurate în ceea ce este numit ca fiind domnia legii.

Această din urmă sintagmă implică subordonarea statului față de drept, asigurarea acelor mijloace care să permită dreptului să cenzureze opțiunile politice și, în acest cadru, să pondereze eventualele tendințe abuzive, discreționare ale structurii etatice.

În cazul de față, din cauza normei juridice neclare și imprevizibile, instanța de judecată dispune continuarea cauzei civile, fără nicio logică, din 15 zile în 15 zile și fără să existe limite, sancțiuni sau motive cu adevărat întemeiate.

Felul cum este reglementată amânarea de pronunțare a soluției golește de conținut însăși ideea de deliberare, însăși obligația instanței de a hotărî asupra cererii deduse judecății,

În opinia contestatoarei instanța nu mai emite hotărârea, folosind o normă juridică (art. 396 alin. 1 din Codul de procedură civilă) ce nu a e fost emisă nici măcar pentru amânare, ci pentru a se evita pe tot posibilul o eroare de judecată.

Instanțele golesc de conținut efortul legiuitorului de a se asigura că instanțele depun toate diligențele evitării unei erori de judecată și tocmai contrariul îl creează.

Odată cu trecerea timpului, din cauza amânării succesive a pronunțării soluției, informațiile, detaliile se pierd din memoria judecătorului, uitare perfect normală raportat la omul perfect sănătos și rațional.

Rațiunea pentru care a fost creată amânarea pronunțării este înlocuită de uitare, lipsă de sancțiune, dezinteres, și, în final, cu posibila eroare de judecată.

Statul de drept asigura supremația Constituției, corelarea legilor și a tuturor actelor normative cu aceasta, existența regimului de separație a puterilor publice, care trebuie să acționeze în limitele legii și anume în limitele unei legi ce exprimă voința generală. Statul de drept consacră o serie de garanții, inclusiv jurisdicționale, care să asigure respectarea drepturilor și libertăților cetățenești prin autodelimitarea statului, respectiv încadrarea autorităților publice în coordonarea dreptului.

Dar cu adevărat pertinent este refuzul instanței de a soluționa acțiunea, folosind un temei inexistent, neprevăzut în norma art. 396 alin. 1 din Codul de procedură civilă, ducând amânarea pronunțării soluției peste cele 15 zile, la plus infinit.

III. Lipsa controlului de constituționalitate asupra textului de lege atacat

Curtea Constituțională nu s-a pronunțat asupra art. 783 alin. (1) din Codul de procedură civilă și nu există cauze pendinte, aflate în faza de raport.

Contestatoarea subliniază că nu contestă dreptul instanței de a amâna pronunțarea, chiar este de acord cu exercitarea acestui drept, ci contestă, sau, mai exact, invocă neconstituționalitate prevederilor ce au creat premisele unui abuz de drept din partea instanțelor de judecată, de a amâna pronunțarea, implicit a amâna soluționarea cauzelor, pentru o perioadă nedeterminată în baza unei norme juridice neclare și incomplete.

În cauză nu s-a formulat întâmpinare.

Analizând cererea formulată instanța a decis respingerea acesteia ca rămasă fără obiect pentru următoarele motive:

În prealabil, instanța apreciază că rămânerea fără obiect a cererii nu se impune a fi analizată ca o excepție procesuală propriu-zisă. Și aceasta întrucât în privința rămânerii fără obiect a acțiunii deși se tinde la soluționarea dosarului fără analiza pe fond a acțiunii nu sunt totuși puse în discuție condițiile de exercitare a acțiunii ori neregularități procedurale în sensul celor indicate prin art. 245 alin. 1 C.p.c. ci îndeplinirea obligațiilor ce ar putea fi impuse prin eventuala constatare a temeiniciei pretențiilor.

În cauză prin cererea formulată s-a solicitat luarea măsurii pronunțării soluției în cauză umare a amânării pronunțării pentru trei termene.

Din consultarea portalului instanței de fond a cărei măsură face obiectul cererii rezultă că la termenul din data de 13.01.2025 a fost pronunțată soluția: „Admite în parte excepția tardivității contestației la executare, invocată de intimată. Respinge contestația la executarea silită însăși, ca tardiv formulată. Respinge în rest excepția tardivității, ca neîntemeiată. Admite excepția autorității de lucru cu privire constatarea caracterului abuziv al clauzelor, astfel cum au fost indicate de contestator, pe calea contestației la executare împotriva titlului executoriu reprezentat de contractul de credit numărul 2007196612/10.12.2007. Respinge contestația la executare, pentru existența autorității de lucru judecat, raportat la soluția pronunțată în dosarul nr. 3742/315/2017, al Judecătorei Târgoviște. Respinge excepția inadmisibilității contestației la executare, invocată de intimată, ca neîntemeiată. Admite, în parte, contestația la executare, formulată de contestatoarea Veselina Veluța, în contradictoriu cu intimata Investcapital Ltd. Anulează somația emisă în data de 14.03.2024, în dosarul de executare silită nr. 803/2017 al S.C.P.E.J. Trifina, Tănase și Galea, constatând prescris dreptul intimitei de a continua executarea silită. Obligă contestatoare la plata către 803/2017 al S.C.P.E.J. Trifina, Tănase și

Galea a sumei de 873 lei reprezentând costul fotocopierii dosarului execuțional. Dispune restituirea către contestatoare a taxei judiciare de timbru, în cuantum de 1000 lei. Obligă intimata la plata către contestatoare a sumei de 3040 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariu de avocat și alte cheltuieli de judecată,,

Cum situația ipoteză pentru prezenta procedură este aceea a omisiunii luării măsurilor legale solicitate pentru înlăturarea situației reclamate prin care se încălcă dreptul la soluționarea procesului într-un termen optim și previzibil (art.522 C.p.c.) iar în cauză se constată că măsura a fost deja dispusă, se impune în opinia instanței respingerea prezentei ca rămasă fără obiect.

Deliberând asupra admisibilității sesizării Curții Constituționale, Tribunalul constată că, prin cererea formulată, s-a invocat neconstituționalitatea dispozițiilor art. 396 alin. (1) Cod procedură civilă raportat la art. 1 alin. (3) teza I și alin. (5), art. 21 și art. 124 din Constituție. În continuare, instanța constată că în raport de art.29 alin.1-3 din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, este necesar ca: excepția ridicată în fața instanței de judecată să vizeze neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare; excepția să nu privească norme constatate ca neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale, excepția să aibă legătură cu soluționarea cauzei, indiferent de obiectul acesteia.

Cerințele de admisibilitate sunt îndeplinite, excepția de neconstituționalitate având ca obiect dispoziții legale ale unei legi în vigoare. De asemenea, se constată că textul nu a fost declarat neconstituțional printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale. Dispozițiile criticate au legătură cu soluționarea cauzei întrucât prin contestație se invocă tocmai posibilitatea interpretării și aplicării acestora în sensul conferirii dreptului de a amâna succesiv pronunțarea.

Tribunalul reține așadar îndeplinirea cerințelor de admisibilitate a sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor legale menționate.

Punctul de vedere al instanței asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor nu este necesar având în vedere art. 29 alin. 4 din Legea nr.47/1992 conform căreia încheierea trebuie motivată dacă excepția a fost ridicată din oficiu, ceea ce nu este cazul prezentei, excepția fiind ridicată de către parte.

Pentru aceste considerente, în temeiul art.29 alin.4 din Legea nr.47/1992, raportat la art.9 din Legea nr.554/2004, Tribunalul va admite cererea și va dispune sesizarea Curții Constituționale a României pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor legale.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DECIDE:**

Respinge ca rămasă fără obiect contestația formulată de contestatoarea **Veselina Veluța**,

prin reprezentant convențional avocat Velicu Daniel, cu adresa de comunicare exclusiv prin poșta electronică la adresa avocat@velicu.eu și cu domiciliul procesual ales la sediul reprezentantului convențional avocat Velicu Daniel din municipiul București, sectorul 4, str. Ienăchiță Văcărescu, nr. 48, ap. 11, codul poștal 040157, intimată fiind **INVESTCAPITAL LTD**, persoană juridică străină cu sediul social în The Hub, Triq Sant'andrija, San Gwann, Sgn 1612, Malta, înregistrată la ORC sub nr. C 62911, și cu adresa aleasă pentru comunicarea tuturor actelor de procedură la sediul managerului de active - **KRUK ROMANIA S.R.L.**, cu sediul în municipiul Târgoviște, B-dul Independenței, nr. 2 C, județul Dâmbovița, și cu adresa de e-mail pentru corespondența electronică comunicari.instante@gfalawyers.ro și comunicari.instante@kruk.com.ro.

În temeiul art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată:
Sesizează Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 396 alin. (1) Cod procedură civilă raportat la art. 1 alin. (3) teza I și alin. (5), art. 21 și art. 124 din Constituție, excepție invocată de contestatoare.

Definitivă.

Pronunată conform art. 402 teză finală Cod procedură civilă, prin punerea soluției la dispoziția părților, prin mijlocirea grefei instanței, azi, 15.01.2025.

PREȘEDINTE,
Popa Valerică-Norocel

JUDECĂTORI,
Stoian Ionuț-Alexandru Dogaru Liviu-Marian

GREFIER,
Mărgărit Ionela

Red. S.I.A. / Tehnored. B.C.I. / M.I. / S.I.A.
5 ex - 03.02.2025